Jennifer Drummond Johansen

Rådgivningstjenesten i Norsk Fosterhjemsforening skal dekke medlemmenes behov for å drøfte og snakke med en fagperson om situasjoner og problemstillinger som oppleves som vanskelige. På rådgivningstelefonen kan man ringe inn og være anonym, men de fleste velger å presentere seg.

På denne siden presenteres noen av spørsmålene som kommer inn til rådgivningstjenesten i Norsk Fosterhjemsforening.

Norsk Fosterhjemsforenings rådgivningstelefon betjenes av fagkonsulent Jennifer Drummond Johansen. Telefontjenesten har åpent på torsdager mellom klokken 09.00 og 15.00.

Ring vår fagkonsulent på telefon

23 31 54 00

Du kan også sende inn spørsmål til fagkonsulenten på e-post:

fagkonsulent@fosterhjemsforening.no

Rådgivningstjenesten i 2013

Mye har skjedd i 2013 på barnevernfeltet. Spørsmålet er om de lover og regler politikerne vedtar vil føre til positive endringer for det enkelte fosterbarn og for fosterforeldre. Det kan ta lang tid før vi ser endringer i praksis i kommunene, der hvor fosterhjemmene er. I årets siste rådgivningsspalte vil vi se på noen av de problemsstillingene som fosterforeldre har tatt opp i løpet av det siste året.

Norsk Fosterhjemsforenings rådgivningstjeneste er et tilbud til våre medlemmer. Vi får også henvendelser fra barneverntjenester, Bufetat, tilsynsførere, foreldre og fosterbarn. Man kan ringe inn på torsdager mellom 9 og 15 for å få råd og tips til hvordan man kan gå frem i forhold til samarbeidsproblemer med barneverntjenesten, eller andre spørsmål og utfordringer knyttet til fosterbarnets atferd, samværsordninger osv. Det er mange av medlemmene som benytter seg av tjenesten gjennom året, noe som viser at det er et behov for å drøfte problemstillinger med andre enn barneverntjenesten. Geografisk er hele landet representert og vi snakker med fosterforeldre fra både store og små kommuner.

Telefonene vi får bidrar til å gi oss et godt innblikk i hvilke utfordringer mange fosterforeldre opplever i sitt hverdagsliv. Vi har ingen myndighet til å overprøve barnevernet, men vi har innsikt i hvordan forholdene rundt om i landet er. Vi har kunnskap om rettigheter og plikter og kan forklare hva barnevernet kan gjøre og hva som ikke er realistisk å forvente. Vi lytter og lar folk få snakke. Vi er opptatt av å være løsningsorientert og mange ganger opplever vi at fosterforeldre selv finner løsninger underveis i samtalen. Det kan være til stor hjelp å ha en å tenke høyt med.

Det er barnevernet som skal sette inn nødvendig oppfølgning og tiltak slik at fosterfamilien får livet til å fungere. Mange barneverntjenester arbeider godt og vi hører fra fosterforeldre at de er fornøyde med sin saksbehandler. Telefoner til rådgivningen viser imidlertid at det er store variasjoner i kvaliteten på arbeidet fra kommune til kommune, og også fra saksbehandler til saksbehandler. Mange fosterforeldre opplever at de får altfor lite oppfølging. De opplever hverdagen som svært krevende og ofte får vi høre at de er fortvilet over mangel på samarbeid med barnevernet. De strever, men det er lite hjelp å få.

Fosterforeldre sier også det er uklart hva som forventes av dem og hva som er barnevernets ansvar. Mange fosterforeldre er fortvilet over stadig skifte av saksbehandler, mange nyutdannede, lite fagmiljø og uklare roller. Ofte skifte av saksbehandler gjør hverdagen uforutsigbar for fosterhjemmene. Særlig frustrerende kan det oppleves hvis det er store forskjeller i faglig skjønn mellom de ulike saksbehandlerne. Å få samarbeidet til på en god måte kan derfor være en stor utfordring, men er svært viktig for å sikre en best mulig ivaretakelse av barnet.

Noen sier at de er redde for barnevernet og at de ikke ønsker å lage bråk av frykt for å miste barnet. Vi har fått flere henvendelser fra besteforeldre i høst som står i svært vanskelige situasjoner. Mange slektsfosterhjem forteller at de opplever å bli avvist eller at det oppstår konflikter i familie og slekt i forbindelse med at de har påtatt seg å bli fosterhjem for et barn i familien. De føler seg alene og det

er tungt når det blir konflikter i familien. Noen henvendelser gir grunn til å tro at noen kommuner behandler slektsplasseringer som private plasseringer hvor man ikke skal ha samme oppfølgning, godtgjøring og utgiftsdekning som andre fosterhjem. Dette gjør det vanskelig å få avtaler med barnevernet.

Å bli en fosterfamilie er en stor omveltning og det er mange hensyn å ta. Felles for de fleste fosterbarn er at de bærer med seg belastende erfaringer som gjør at de har et stort behov for omsorg og oppfølgning fra sine fosterforeldre. Et fosterhjem er også et offentlig hjem hvor det kommer mange mennesker på besøk. Det følger med saksbehandlere, tilsynsfører, foreldre og besteforeldre for å nevne noen. En del fosterforeldre, og også blivende fosterforeldre, har henvendt seg til rådgivningen med spørsmål i forhold til egne barn oppe i alt dette. Noen uttrykker uro og bekymring for hvordan egne barn har det og ønsker råd i forhold til hvordan man best kan ivareta alle barna i familien.

Vi får jevnlig inn telefoner om fosterbarn som må flytte. Det kan være mange ulike årsaker til at en fosterhjemsplassering må opphøre. Noen ganger vil det være planlagt, men altfor ofte skjer det flyttinger som ikke har vært planlagt gjennom barnets omsorgsplan. Uavhengig av hva som er årsaken til at fosterbarnet må flytte, så kan flyttingen være en stor belastning for fosterbarnet og fosterfamilien. Belastningen oppleves gjerne som særlig stor når flyttingen er utilsiktet og når den ikke er godt planlagt. Fosterforeldre som ringer har gjerne mange spørsmål om hvorfor. Hvorfor måtte barnet flytte? Hvordan blir flyttingen for barnet? Kan vi bli fosterforeldre igjen? Får vi se fosterbarnet vårt igjen? Felles for mange er at de sier at de ikke forstår hvorfor barnet skal flytte og at de savner å få en faglig begrunnelse fra barneverntjenesten. Ofte hører vi også fra fosterforeldrene at de er redde for at barnet ikke vil tåle den belastningen det er å flytte.

Mange spørsmål til rådgivningstjenesten er om rammebetingelser for fosterhjemmet. Terskelen for å gi økonomisk forsterkning varierer fra kommune til kommune og det er vanskelig for fosterforeldre å vite hva de kan forvente. Fosterhjem med barn med funksjonsnedsettelser er en spesielt utsatt gruppe. De strever blant annet med å få dekket utgifter til nødvendig ekstrautstyr, slitasje og tilpasning av hus. Det er svært alvorlig at fosterhjem som har påtatt seg en så omfattende omsorgsoppgave på vegne av det offentlige skal måtte bruke ressurser på å sloss mot kommunen.

Norsk Fosterhjemsforening skal være en aktiv pådriver for å heve kvaliteten på alle plan innen fosterhjemsomsorgen. Henvendelsene til rådgivningstjenesten gir et godt innblikk i hvor skoen trykker for mange fosterhjem. Disse erfaringene bruker vi aktivt i vårt politiske påvirkningsarbeid. Selv om vi mange ganger blir utålmodige og ikke opplever at fosterhjemsomsorgen får den oppmerksomheten den fortjener, så ser vi at jevnt arbeid over tid gir resultater.

Riktig god jul til alle våre medlemmer og takk for mange fine samtaler i 2013.